

Ret til at nedstjude de nævnte Dyr paa Grunde, hvor han selv har Brugsretten, men at en saadan Ret dog kan udledes af Lovbestemmelsen, er antaget ved Højesterets Dom af 17de Maj 1888 (U. f. R. 1888 S. 997). Der bør dog formentlig ikke tillægges den Jagtberettigede nogen ubegrænset Ret til at nedstjude løsgaaende Hunde i Jagtdistriktet, men denne Ret maa nærmere bestemmes, saaledes som ogsaa Tilfældet var før Loven af 1871, jfr. Fdg. af 20de Maj 1840 §§ 31 og 32 og Lov af 25de Marts 1851 § 20; disse Lovbestemmelser bleve ophævede ved Loven af 1871 (§ 20), dog uden at denne Lov, som allerede bemærket, gav nogen Regel i Stedet derfor. Ved Lov om Mark- og Bessred af 25de Marts 1872 § 7 er der tillagt Brugeren af Grunden en Ret til herfra at fjerne omstrefsende Hunde, men denne Bestemmelse er ikke tilstrækkelig for den Jagtberettigede paa Grund af den Skade, som omstrefsende Hunde kunne tilføje Bildtet. I Overensstemmelse med det anførte har man affattet den i Forslaget optagne Bestemmelse.

Med Hensyn til Paragrafens 2det Stykke jfr. Loven af 1871 § 10.

Til § 12.

Jfr. Loven af 1871 § 16.

Følge Dom i U. f. R. 1877 S. 742 rammer Forbudet i Loven af 1871 § 16 ikke den, der færdes med Skydevaaben eller Jagthund paa Jæn langs anden Mands Jagtgrund, og efter Dommens Udtryk vilde bemeldte Forbud formentlig heller ikke blive bragt til Anvendelse paa den, der vader langs anden Mands Jagtgrund, idet efter Dommen den Del af Stranden, hvor der kan vades, ikke, fordi det sammesteds er forbudt at udøve Jagt, kan medregnes til Jagtdistriktet. Den i Paragrafen fete Tilføjeelse tilstgter at afhjælpe denne Mangel.

Paragrafen forbyder som Hovedregel Færdsel med Skydevaaben eller Jagthund paa anden Mands Jagtgrund udenfor de Beje og Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel; Lov om Mark- og Bessred af 25de Marts 1872 § 8 giver nemlig Gjerne af private Beje og Stier Ret til ved Opflag eller paa anden Maade at afslukke disse for almindelig Færdsel; er denne Ret ikke benyttet, synes der ikke at være Grund til at gøre Færdsel paa Bejen med Skydevaaben eller Jagthund strafbar, saa meget mindre som Skydevaaben jo jævnlig medføres i andet Øjemed end for at drive Jagt. For Uvedkommendes Færdsel med Skydevaaben eller Jagthund i Skove bør der imidlertid gælde en strængere Bestemmelse allerede af

den Grund, at det, naar Skovene skulle staa aabne for almindelig Vystfærdsel, ikke lader sig gøre at afspærre de gennem Skovene førende Beje og Stier, selv om disse ikke ere offentlige. Ifte alene Statskovene staa aabne for Alle og Enhver, men ogsaa de private Skove ere ofte ved Gjerens Liberalitet og da med ikke ringe Bekostning for ham aabne for Besøgende. Man har derfor foreslaet, at i Skove, hvad enten disse tilhøre Staten eller Private, skal Færdsel med Skydevaaben eller Jagthund være forbudt Uvedkommende udenfor de offentlige Beje (jfr. herved Lov om Bestyrelsen af Besvæsenet af 21. Juni 1867).

Med Hensyn til den foreslaede Paragrafs 2det Stykke jfr. Loven af 1871 § 16, 2det Led.

Til § 13.

Med Hensyn til Paragrafens 1ste Stykke jfr. Loven af 1871 § 17, 2det Punktum.

Paragrafens 2det Stykkes 1ste Led er stemmende med Loven af 1871 § 17 sidste Punktum. Da det synes billigt, at den, der begaar ulovlig Jagt i Fredningstiden, ogsaa tilpligtes at erstatte den Jagtberettigede den Skade, som derved tilføjes hans Bildtstand, er en Bestemmelse derom optagen i Paragrafens 2det Stykkes 2det Led.

Kap. II. Fredning og Forbud.

Til § 14.

Jfr. herved Loven af 1871 § 11 og de midlertidige Love om Fredning af 24. Maj 1879, 12. Maj 1882, 17. April 1885, 1. Marts 1888 og 1. April 1891.

Loven af 1871 § 11 indleder sine Fredningsbestemmelser med følgende Ord: „Saa-vel paa Jællig som paa Enemærker skulle osv.“ Omend disse Ord, jfr. Lov 25. Marts 1851 § 17, nærmest have stillet udtale, at Fredningsbestemmelserne i Modsetning til Tiden før 1851, da de kun gjaldt paa Jællig, nu skulle gælde overalt, o: paa hele Statens Territorium, have de dog givet Anledning til den Tvivl, om de nævnte Bestemmelser kunde anvendes udenfor Landjorden, altsaa navnlig paa Havet og i Fjorde og Vig. Idet det nu ved den heromhandlede Paragrafs Begyndelsesord foreslaas udtrykkelig bestemt, hvilket Omraade i Henseende til Sted Fredningsbestemmelserne skulle have, kan der formentlig ikke være Tvivl om, at Fjorde og Vig samt Havet, saalangt danst Territorium gaar, bør medtages derunder, særlig naar henses til, at Loven af 1. Marts 1888 alt har indført Fredning for